

Stel dat Harm Edens me aan het einde van het jaar mijn favoriete Walhalla moment 2010 gaat vragen dan zeg ik ongetwijfeld; de zweethutceremonie bij Josien en Peter in Winterswijk. Waarom? vraagt Harm dan waarschijnlijk. Dan zeg ik; omdat het me heel diep heeft geraakt! Ik had in de zweethut het gevoel dat ik rechtstreeks met mijn ziel in contact stond. Vanaf het eerste moment dat ik in de hut zat, was ik in tranen van ontroering. Hoe dat kwam? Ik weet het niet precies. Misschien omdat het zo'n oud ritueel is, dat ik het me ergens in de diepte van mijn ziel herinnerde? Ik ga er vanuit dat de ziel al eeuwen oud is en in je onderbewuste alles ligt opgeslagen.

Het ritueel voorafgaand aan de zweethutceremonie maakt dat je je al verbindt met de natuur en de stenen die op het vuur gaan. De speciale harde stenen worden verwarmd op een vuuraltaar waar je het hout dan ook zelf voor hakt. Dat al vind ik geweldig om te doen, ik heb namelijk zelfs nog nooit een bijl vastgehouden. Wat leef ik toch eigenlijk ver van de natuur af, realiseer ik me weer. Het aanroepen van de windrichtingen en elementen in de ceremonie vooraf komen me in het begin nog een beetje gekunsteld voor, in de hut voelt dat echter helemaal niet meer zo. De energie binnenin is zo onverwachts krachtig dat het lijkt alsof alles wat we van te voren buiten hebben aangeroepen, ineens krachtig aanwezig is binnenin deze kleine donkere hut. Het samen zitten met 5 vrouwen om de hete stenen, allemaal naakt, associeer ik als teruggaan naar een soort oerbron. Het is zo puur.

Misschien dat Harm nu heel bedenkelijk gaat kijken maar ik kan het niet anders verwoorden dan zo. Josien vertelt dat het zweethutritueel, van oorsprong gebruikt door de Indianen, door hen wel gezien werd als teruggaan naar de baarmoeder. Ik kan me niet precies meer herinneren hoe het daar voelde maar ik kan me er toch wel iets bij voorstellen. Na het maken van de hut, houden we binnen in Josien en Peter's centrum, genaamd 'Indianenverhalen' nog een praatceremonie met de zogenaamde 'talking stick'. Dat is een mooi versierde tak en alleen diegene die hem vasthoudt, is aan het woord, de rest luistert alleen. Dit gebruik is ook van de Indianen afkomstig. We stellen ons aan elkaar voor en vertellen waarvoor we komen. Het mooie is dat door de stok en het niet in de reden mogen vallen, je beter gaat luisteren naar diegene die aan het woord is. Die persoon heeft echt

even 'zendtijd' en je bent dan ook minder bezig met in je eigen hoofd al reageren op wat er gezegd wordt en wat je straks zelf wilt zeggen. Laat de mensheid dit in vergaderingen gaan doen en in de Tweede Kamer, scheelt vast een heleboel miscommunicatie. Het praten met de stok in de hand is ook werkelijk anders dan normaal iets gaan zeggen zonder stok!

In de hut hebben we de stok ook bij ons en Josien begeleidt ons weergaloos goed door het zweethutproces; als een wijze Indiaan vertelt ze mooie symbolische verhalen over krachtdieren en geeft de stok vervolgens door met een vraag of uitnodiging aan ons. In de hut, waar de camera niet bij kan en mag zijn, spreken we onze wensen uit en we uiten onze dankbaarheid. Opvallend is dat door de hut en de stok onze woorden allemaal recht uit het hart en de ziel komen. Er is geen ruis meer op de lijn. Niemand zegt, hmmm, misschien, een beetje, je weet wel, zoiets, ehhhhhhh, ongeveer. Niks geen halfslachtig gedoe; iedereen praat krachtig, eerlijk en zuiver. En dat maakt het zo bijzonder, we delen met elkaar zonder gene of terughoudendheid wat er in ons leven speelt en wat we wensen voor de toekomst. We uiten onze dankbaarheid aan personen die belangrijk voor ons geweest zijn in het leven. Dit is zowel ontroerend om naar te luisteren als te doen. Ik merk dat ik het best spannend en confronterend vind om echt helemaal mijn wensen hardop te uiten met de stok in mijn hand. Het lijkt hier namelijk wel alsof alles wat je hier zegt, wel degelijk door 'Great Spirit' gehoord wordt, als een gebed.

Ondertussen staan mijn lieve collega's van de filmploeg te blauwbekken in de kou. Het is met -10 ongeveer de koudste dag van het jaar! Gelukkig brandt het vuurtje buiten nog. In de hut voel je helemaal niets van de kou, de warmte van de stenen is weldadig en de tijd is volkomen verdwenen. Het verlaten van de hut is als opnieuw geboren worden, vertelt Josien in de hut. Ik moet als ik er uit ga, dicht bij de aarde blijven en niet meteen gaan staan. Ik ben voor mijn gevoel in zo'n andere dimensie geweest dat het nu voor mij, als een pasgeborene, best lastig is om voor de camera iets te zeggen over wat ik binnen heb meegemaakt. Grappig genoeg maakt het me niets meer uit dat ik er misschien idioot uit zie met grote zwarte Panda ogen van de tranen en nat haar van al het

gezweet. Terwijl ik normaal voor opnames toch echt wel even de spiegel check of alles nog okay zit. Ik voel me inderdaad herboren. Ik ga in een omslagdoekje op de grond liggen en voel niets van de kou. De zon is inmiddels onder gegaan. Terwijl ik zachtjes aan de camera vertel wat ik binnen heb meegemaakt weet ik al dat dit niet echt in woorden te vangen is. Net zoals ik dat nu ook een beetje heb met het schrijven van deze blog. Maar de meest wezenlijke dingen zijn misschien ook niet in woorden te vangen Harm...